

er dette, at man har svinget frem og tilbage i den størst mulige Usikkerhed overfor hele dette Spørgsmaal, behandelende det efter Stemninger og skiftende politiske Interesser i Forholdet mellem de to Partier.

Dette er ganske vist sket med skiftende Udenrigsministre, men det er sket med den samme Statsminister. Det kan vel siges, at for al den Udenrigspolitik, der har været ført fra 1920 til dette Øjeblik, for hele den Uklarhed, der har hvilet over den, ligger det virkelige Ansvar hos den nuværende højtærede Statsminister. Det er ham, der har været det faste Punkt, om jeg saa maa sige, i denne, for saa vidt som han hele Tiden har taget Ansvaret for de skiftende Holdninger, man fra Regeringens Side har indtaget. Regeringen er derved unægtelig kommet i et højst ejendommeligt Forhold forud for den Afstemning, som nu om kort Tid skal finde Sted, før Rigsdagen atter sendes hjem uden, saa vidt jeg forstaaer, at have behandlet de andre Spørgsmaal, der er ført frem til Diskussion ved denne Lejlighed. Den paniske Angst for et Møde med Rigsdagen, hvorved der gives Lejlighed til nærmere Drøftelse af Landets Forhold, der behersker den højtærede Statsminister, præger ogsaa den Maade, hvorpaa Rigsdagsarbejdet paa dette Tidspunkt er tilrettelagt.

Vi staar da nu i den ejendommelige Situation, at det konservative Folkeparti, den ene Part i Regeringsalliancen, gennem den ærede Ordfører, Hr. Fraenkel, udtrykkelig har erklæret at ville stemme mod den Traktat, som anbefales fra Regeringens Side. Det ærede Medlem begrundede det i Gaar bl. a. med den Maade, hvorpaa det konservative Parti var blevet behandlet fra Regeringens Side derved, at man lige saa lidt havde søgt Forhandling med dette Parti som med Rigsdagens øvrige Partier forud for denne Sags Afgørelse; og det ærede Medlem var ligesom noget krænket over denne Tilsidesættelse, han gav det en bredere Baggrund og skildrede, hvor forfærdelig svært det var for Partiet Venstre og dets Regering at erkende de virkelige Forhold og tage det Hensyn til det konservative Parti, som de burde tage. Jeg

maa tilstaa, at naar jeg ser tilbage over den forløbne Rigsdagssamlings politiske Resultater, synes jeg ikke, at det konservative Parti i al Almindelighed har noget at beklage sig over. Det konservative Parti har opnaaet en fuldstændig Forandring af den Toldpolitik, som fra Regeringens Side oprindeligt er ført frem, og som er hævdet gennem Landbrugsministerens Agitation hele Landet over som et Hovedpunkt, et Kærnepunkt i Partiet Venstres Politik. Det konservative Parti har dernæst opnaaet en Ændring i Regeringens Skattepolitik, der Dag for Dag stærkere lægger Vægten paa den indirekte Beskatning, som det konservative Parti altid har ønsket og anbefalet, og Dag for Dag fører denne indirekte Beskatning stærkere og stærkere over paa ganske almindelige Forbrugsartikler. Det konservative Parti har endelig opnaaet særdeles store Indrømmelser fra Venstre i Militærspørgsmaalet.

Jeg tror da, at man kan sige, at i al Almindelighed kan de Herrer til højre her i Salen være fuldt ud tilfredse med, hvad det efterhaanden lykkes dem at afpresse Regeringen i den Stilling, den er kommet i, og derfor er der næsten noget haardt i den Maade, hvorpaa det konservative Folkeparti i Dag stiller Regeringen i den mest ydmygende Stilling, det vel overhovedet er muligt at anbringe Landets Regering i, ved Gennemførelsen af denne Traktat Ja, nogle af de ærede Medlemmer af Regeringspartiet hengiver sig til Jubel i den Anledning. Men om denne ydmygende Stilling er det jo, Indenrigsministeren har talt paa sine Møder. Den højtærede Indenrigsminister har sagt, at Regeringen vilde ikke sidde af Socialdemokratiets og Oppositionens Naade. Men det er jo det, Regeringen gør i dette Øjeblik. Hvis Oppositionen i dette Øjeblik sagde: Vi sætter Ønsket om at fjerne en daarlig Regering, som nu i nogle Aar har ført en Politik, der efter vor Mening er skadelig for Landets Interesser, i tættere og tættere Samarbejde med det konservative Parti, over den Sags Afgørelse, som her foreligger — saa vilde Regeringen være faldet, før denne Dag er til Ende, medmindre det konservative Folkeparti vilde beslutte sig til at forandre sin Af-